

FÜRJES GABRIELLA

tekintet nélkül.

előre. sietek, hogy utolérjelek.
de lemarad a testem, betegen
fekszik elárvult helyemen.
messziről nézem, mi maradt
mégis készen. egy illat,
mélyedés a párnán, fél
pár papucs az ágy alatt,
délelőtti szomorúság
a táguló térben. föl-
fölszabaduló érzések
a lejárt időben. szememet
nagyra zárom, már nem
sietek. tekintet nélkül
nézem, hogy jönnek
és mennek az élmények.

azon vagyok.

hogy a legnagyobb bizonytalanságban
éljek. azon vagyok minden nap, s ha mégsem
sikerül, olyan álmoság kerít a hatalmába,
amelynek semmi módon ellenállni nem tudok.
egy sátorban fekszem melletted, a fejünk
és a lábunk kilóg, így szállunk alacsonyan
a föld felett. arcunkat az ég felé emeljük
és a lábunkkal kormányozunk. lassan
emelkedünk, s te rám nézel, kíváncsi vagy
talán, hogy tetszik-e nekem ez a bizonytalanság.
egy domb felé repülünk, billegünk jobbra-
balra, mintha szárnyaink lennének, pedig
csak fejünk és lábunk mozog. karunk szorosan
a testünkhöz simul, mintha így tartanánk
magunkat a levegőben, ahogy fiúkat
emeltük a mennyezetig, hogy nevéssen és
ne féljen. hogy a legnagyobb bizonytalanságban
éljek. azon vagyok. melletted a sátornyi térben
csalódás nem érhet. az ég alatt, mint két haltestű
madár, ha vízre száll: elsüllyed. álmosan minden nap.

MISZOGLÁD GÁBOR

S. P.

De mondd: mi vagy?
Honnan mosolyod?
Mindent, ha nem,
semmi eleget
nem emészt a tűz.

Csak 11 voltam, majdnem.
Gyereked nem lennék,
magamtól is tudok meghalni,
ha akarok.

Vagy ez: szabadságharc?
Legyünk magunk nyerő vesztesei?
S kinek se áll jól
ennyi-annyi élet,
tovább a vége felől.

URI ASAF

új apokrif (részletek)

Kezdetben

A háznak nincs padlója,
a padló helyén homok.
A homok padló és tető a fejünk felett.

A ház alapja *en-arche*, akkor is, ha rügyek borítják.
A homok hermetikus,
füstje sincs.

Ezer éve keresik az anyabúzáát

Sibolet. Vetőmag, mindenkinek.
Málnaszínű vér, lapos tányérban. Az én vérem,
négy betű kombinációja.

A lélek is lehet a saját ellentéte,
mikor fehér köpenyben, a mikroszkóp előtt
a gyilkost keresi.

Hiba azt mondani, hogy ózondús?

Szelídnek mondott párduc gazdát keres.
És ha puma? Mit akarhat, ha szelíd! És ha elveszíti
a szelídségét?
Vagy a szeme helyén lyuk, és soha nem mosolyog.
Ettől félttem. Aki kijön a munkából, ügyet sem vet rá.
Csak a marha nagy betűket bámulja a címlapon.
Téged nem érdekel, mi történt? Ez az a pillanat,
amikor a nap a fák koronáján fennakad,
mert valakit karóba húznak.

új apokrif

Apokrif betűket költ a szikrázó nap.
Ha beteg vagyok, beszívom a konyhakert illatát, és nem
folytatom.

Itt nem szabad.

A költő ceruzája kis füzetben mozog,
vonalakat húz.
Nagyon rövideket.

Ruth

Ma követi a mozdulatomat.
Mefog az ujjával és legörbül a szája.
A közelben felsír a bagoly.
Kicsire nyitja száját, a szemét nagyobbra.

Falontúl fekete szünetjel kopog,
de nem feledteti, hogy az ég ultramarin és néha meggyötör.
Csak a magasba menekülhetek, ott van a legtisztább
alapzaj.

Vért adok, hogy fiatalabbnak lászon.

JÁSZ ATTILA

hiányzó részlet. B. Tönu Önnepalut
fordít a fürdőkádban

*„...olyan kevés már a fény, hogy nem lehet kivenni:
a mellettünk elsuhanó ágakon virágok vannak vagy hó
vagy mindkettő.”
(Emil Tode)*

IV.17. 10:32–11:49

konyhaablakból
az égbolt mindig szürkés
fehér egy kicsit

életem egy táj
fenyőkkel bokrokkal és
műanyagszékkel

ablakkeretben
vadszőlőlevelekkel
nézem a kertet

IV/26. 16:31–17:15

súlyos vízcseppek
hullanak az ágakról
fojtó félhomály/csupasz nyakunkba

nem történt semmi
szél fodrozza a folyót
híd alatt árnyék

az országúton
a napsütötte sávban
elgázolt lepke

IV/28. 10:15–16:03

szürkészöld fű közt
olvadó hó illata
mégis mitől félsz?

öreg fák alatt
mozgó ablaktörlővel
autó ázik

fényszórók és szél
védők mögött valaki
fogja a kormányt